

ΑΙ ΘΗΡΙΩΔΕΙΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Η ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Παράδειξες και φρικιαστικές ιστορίες.— "Όλοι οι άνθρωποι υπήρξαν άνθρωποφάγοι.— Μητέρες πού φάνηναι και τρώει τα παιδιά τους!— Τι αναφέρουν οι ιστορικοί.— Η γεύσις του ανθρώπινου κρέατος.— Ανθρωποφάγοι από λόγους εκδικήσεως.— Η ανθρωποφαγία και η βροχεύα.— Σύζυγοι πού τρώει τας συζύγους των.— Το κρέας των λευκών.— Ανατριχιαστικά γεγονότα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πρό ολίγου καιρού συνελήφθη εν Γερμανία κάποιος πού κατεσκεύαζε λουκάνικα από κρέας ανθρώπων τούς οποίους έδολοφονούσεν. Απεκαλύφθη δέ ότι μερικοί άλλοι ηγόραζον τά λουκάνικα αυτά εν γνώσει ότι τώ κρέας των ήτο ανθρώπινον.

Εκ της άφορμής αυτής ένα Γερμανικόν περιοδικόν εξημοσίευσεν μίαν μελέτην περί ανθρωποφάγων και ανθρωποφαγίας πελν περιεργον.

Όλοι οι άνθρωποι υπήρξαν κάποτε, πριν πολιτισθούν, ανθρωποφάγοι. Διετήρησαν κάλιστα την συνήθειαν αυτήν και μετά την εκπολίτισιν των επί αρκετά χρόνια. Είς την αρχαίαν ελληνικήν μυθολογίαν εύρισκοντες κάπου—κάπου ίχνη ανθρωποφαγίας. Ο Ήρως άναφέρει ότι επί της εποχής του άκόμη οι Μασσαγέται και οι Σκύθαι έτρωγον τούς γονείς των από συμπάθειαν και ότι τώ άποθάνη ενός γέρος από φυσικόν θάνατον έδεωρείτο έντροπή διά τά παιδιά του.

Όταν ο Τίτος έπολιόρκει την Ίερουσαλήμ μία μητέρα, όπως βεβαιώνει ο ιστορικός Ιώσηπος, έψησε τώ παιδάκι της και τώ έφαγε.

Περί τώ 1200 μετά Χριστόν, όταν έπεσε μεγάλη πείνα είς την Αίγυπτον μερικοί ήρρισαν νά τρώγουν ανθρώπους. Κατ' αρχάς μέ πολλήν άηδίαν, κατόπιν έσυνήθισαν και τώσον τούς ήρεσε τώ ανθρώπινον κρέας ώστε επί πολλών καιρών μετά την κατάπινσιν της πείνας διετήρησαν την συνήθειαν της ανθρωποφαγίας, μολοντί έκαίοντο όσοι ανθρωποφάγοι συναλειβάνοντο.

Περί τώ 1030 είς την Γαλλίαν, έπειδή και εκεί έπεσε πείνα παρετηρήθησαν τά ίδια φαινόμενα ανθρωποφαγίας. Καί άργότερον δέ τώ 1590 μ. Χ. όταν ο Έρρίκος ο ΙΥ έπολιόρκει τώ Παρίσι, μία μητέρα της οποίας δύο παιδιά έπέθαναν από πείναν, διέταξε την υπηρέτριάν της νά τά παστώσῃ και μέ τώ κρέας των παιδιών της έτράφη και έζησεν αυτή. Οι πολιορκούμενοι στρατιώται έπιάναν την νύκτα τούς διαβάτες, τούς έσκότωναν και τούς έμαγειρεύσαν.

Κατά την Γαλλικήν επανάστασιν (1789 μ. Χ.) πολλοί φανατικοί επανάσταται έφαγαν ώμώς σάρκας από πτώματα των ευγενών πού έσκότωναν, όχι από πείναν, άλλ' από μίσος. Άλλοι έβρουτούσαν ψωμί στό αίμα των και τώ έτρωγαν, όπως βεβαιώνει ο δόκτωρ Καμπανές είς έν βιβλίον του.

Εκτός αυτών των έκτάκτων, εί Σκύτοι και μετά Χριστόν άκόμη ήσαν ανθρωποφάγοι, προτιμώντες ιδιαίτερώς τά στήθη των κοριτσιών.

Από καιρού είς καιρόν είς διάφορα μέρη του κόσμου παρατηρούνται τάσεις μεμονωμένων ατόμων πρós τόν καννιβαλισμόν ή τόν ανθρωποφαγίαν. Είναι μία επάνοδος αύτό είς την πρωτόγονον κατάστασιν του ανθρώπου, όφειλομένη είς τόν εκφυλισμόν.

Άκόμη και σήμεραν υπάρχουν πολλοί άγριοι λαοί καννιβαλοί, τρώγοντες δηλαδή ανθρώπους. Μερικοί δέ κοινωνιολόγοι έχουν κατατάξει είς τός εξής έξι κατηγορίας τούς ανθρωποφάγους:

- 1) Ανθρωποφάγοι εξ ανάγκης.
- 2) Ανθρωποφάγοι από λαίμαργίαν.
- 3) Ανθρωποφάγοι από πολεμικόν μέγος ή από εκδίκησιν.
- 4) Ανθρωποφάγοι από υίχην στοργής.
- 5) Ανθρωποφάγοι διά λόγους θρησκευτικούς.
- 6) Ανθρωποφάγοι διά λόγους... δικαστικούς.

Είς τās νήσους του Ειρηνικού Όκεανού και είς την Αυστραλίαν, όπου τά ζώα πού δύνανται νά χρησιμεύσουν ως τροφή του ανθρώπου είναι σπάνια, οι άγριοι, όταν τούς σφίξῃ ή πείνα, σφάζουν τās γυναίκας των και τās τρώγουν. Είς την Νέαν Γουινέαν μερικοί φυλαί άγριοι τρέφουν και δούλους διά νά παχύνουν πριν τούς σφάξουν και τούς φάγουν. Τό ανθρώπινον κρέας θεωρείται τώ καλύτερον φαγητόν, τώ όποιον δέν πρέπει νά λειπῇ από τώ τραπέζι ενός άρχοντος, όταν προσφέρῃ γεύμα είς τούς φίλους του.

Οι μαύροι της Αφρικής, οι Κάφροι, συνήθως δέν είναι ανθρωποφάγοι, τρεφόμενοι από την γεωργίαν και την κτηνοτροφίαν. Άλλ' έν καιρό πείνης κατατρέχουν τούς την ανθρωποφαγίαν, κατόπιν δέ νοστιμεύονται στό ανθρώπινον κρέας και διατηρούν επί μακρόν χρόνον την συνήθειαν. Τό ίδιον και οι Ζουλού. Είς την περίε του Ισημερινού Αφρικήν υπάρχει μία μαύρη φυλή των Φάνον λεγομένη. Οι Φάνοι τρώγουν τά πτώματα όλων των νεκρών, έκτός εκείνων πού άνήκουν είς νεκρούς από την φυλήν την ιδικήν των. Άλλά και τά πτώματα αυτά δέν πηγαίνουν χαμένα. Οι Φάνοι, καθώς και οι Νιάμ—Νιάμ, μία φυλή άγρίαν πού κατοικεί περί τās όχθας του Άνω Νείλου, άνταλλάσσουν τά πτώματα της φυλής των μέ τά πτώματα άλλης φυλής.

Η φυλή των Μονμπουτεν δέν τρώγουν παρά τούς αιχμαλώτους των. Άλλά καθήμενός οι άγριοι της φυλής αυτής βγαίνουν κυνήγι, επιτιθέμενοι εναντίον άδελφών γύρω των φυλών διά νά πιάσουν αιχμαλώτους, τούς οποίους οδηγούν ύστερα κατά κοπάδια όπως τά άρνιά!

Εκστρατείας διά την προμήθειαν αιχμαλώτων... διά φάγωμα έπεχείρουν συχνά μέχρι εσχάτων και οι άγριοι της Νέας Ζηλανδίας, της Πολυνησίας και οι Μαλαίσιοι. Εφίλοτιμόντο πούς νά πιάσῃ περισσότερους αιχμαλώτους και νά παραθέσῃ γεύμα... πολυτελέστατον είς τούς συγγενείς και φίλους του.

Η θρησκεία των Νε Ζηλανδών έπέβαλλε την ανθρωποφαγίαν, είς μερικός μάλιστα περιστάσεις την περιέβαλε και μέ διαφόρους τελετάς και διατυπώσεις θρησκευτικές. Όταν, είς τούς έμφυλίους άγώνας, έφρονέυτο είς άρχηγός ο θρησκευτικός νόμος ώριζε ότι έπρεπε νά τόν ακολουθήσῃ και ή συζύγος του. Εφρονέυτο λοιπόν και εκείνη υπό τώ ρυκτόν, είς τόν όποιον παρειδίετο. Κατόπιν τά δύο πτώματα έψήνοντο, ένψ οι ιερείς έχόρευον γύρω από την πυράν και τότε τότε έκοβαν μεζέδες από τά ψηνόμενα σώματα και έτρωγαν, όπως γίνεται είς ήμάς μέ τώ άρνί της σούβλας τώ Πάσχα. Μετά την ιεροτελεστίαν αυτήν, ήκολούθει εωχία. Είς τόν νικητήν προσεφέρετο τώ άριστερόν μάτι του ψηνόμενου αντίπαλου, διότι, κατά τās Νεοζηλανδικάς προλήψεις, είς τώ άριστερόν μάτι έδρείνει ή ψυχή του ανθρώπου και όποιος φάγῃ τώ άριστερόν μάτι του αντίπαλου του διπλοσάξει και ιδικήν του ψυχήν. (Οφθαλμοφάγος) δέ είς την γλώσσαν των σημαίνει άνδρείος, πού έσκότωσε πολλούς αντίπαλους και έφαγε τώ μάτι των.

...Είπε άραγε άδριστεος νοσταλγία πρós τόν καννιβαλισμόν ή νοσελήφθη άπειλή: «Θά σου φάω τώ μάτι», πού σημαίνει περίπου «Θά σε σκοτώσω»;

Κατά τά τελευταία όμως έτη οι άγριοι της Νέας Ζηλανδίας έπαυσαν νά τρώγουν ανθρώπους. Πρώτον άπηγορεύθη είς τās γυναίκας, κατόπιν δέ είς τούς άνδρας και έπιτρέπεται μόνον είς τούς άρχηγούς τών διαφόρων φυλών, είς τούς ιερείς και είς τούς σεβασίμους γέροντας.

Είς τās Νήσους των Φίντζι (της Πολυνησίας) οι δολοφόνοι καταδικάζονται νά χρησιμεύσουν ως γεύμα είς την φυλήν: αύτή είναι ή τιμωρία.

Η ανθρωποφαγία ως δικαστική τιμωρία διαφόρων εγκλημάτων ύφίστατο μέχρι πρό ολίγων χρόνων και είς τούς Μπάττας, μίαν φυλήν της Σουμάτρας, όχι και πολύ άγρίαν φυλήν, διότι έχει Κυβέρνησιν, νόμους και έχει πρό πολλού έξέλθει από την κατάστασιν της άγριότητος. Οι Μπάττας τρώγουν όσους λείβουν την νύκτα, τούς μοιχούς, τούς ληπτάς και τούς προδότας. Δικάζονται, καταδικάζονται και κατόπιν σταυρώνονται μέ ανοικτά τά πόδια και τά χέρια, (σταυρός του Αγίου Άνδρέου). Όταν πρόκειται περί μοιχοῦ, ο άτιμαθείς σύζυγος έχει τώ δικαίωμα νά κόψῃ πρώτος όποιον κομμάτι θέλει. Κατόπιν δίδεται τώ σύνθημα και όλοι οι άνδρες της φυλής όρμουν κατά τώ σταυρωμένου, αλλά ζωντανά άκόμη, ένόχου, και μέ σεκουρία, μέ μαχίριον, μέ τά νύχια και μέ τά δόντια, κόβουν κομμάτια και τά τρώγουν ώμει, άφοδτά βουτήξουν προηγουμένως είς ένα μίγμα άλατος και ζεμού λεμονίου. Μέ τώσιν δέ μανιαν όρμουν εναντίον του θύματος ώστε πολλάκις πληγώνονται και σκοτώνονται πούς νά πρωταρπάξῃ τώ καλύτερο κομμάτι.

Είς την ιδίαν φυλήν των Μπάττας: μέχρι πρό ολίγων έτών έπικράτει ή συνήθεια νά τρώγουν τούς γέροντας. Κάθε χρόνο έρίζαν τούς γέροντας πού θά είχαν νά φάγωμα. Επεριμεναν την έποχήν πού φθηνάινει τώ άλάτι και γίνονται τά λεμόνια.

Τότε κάθε οικογένεια πού είχε γέρον γιά φάγωμα έδινεν έορτήν είς την όποιαν έπροσκαλούεν όλους τούς συγγενείς και φίλους. Εμαζεύοντο κάτω από ένα δένδρο, επάνω είς τώ όποιον άνέβησαν τών γέρον. Τότε έχόρευαν όλοι γύρω από τώ δένδρον, κυτώντες ρυθμικά τόν χορόν του και ψάλλοντες νεκρώσιμον άκολουθίαν, έναν ύμνον, ο όποιος έλεγε τά εξής περίπου: «Νά πού ήρθε ο καιρός και τώ φρούτο ώρίμασε: άς πείσῃ λοιπόν τώ φρούτο! άς πείσῃ λοιπόν τώ φρούτο! άς πείσῃ λοιπόν τώ φρούτο! Τότε ο γέρος κατέβαινεν από τώ δένδρον, οι πλησιέστεροι συγγενείς του τόν έσφαζαν, τόν έκομματίζαν, έβρουτούσαν τά κομμάτια είς τώ άλάτι και τόν ζωμόν του λεμονίου, τά έψηναν και έψηκούθει ή εωχία, είς την όποιαν έλάμβανον μέρος όλοι οι προσκαλεσμένοι.

Ανθρωποφάγοι ήσαν μέχρι τώ 1880 μ. Χ. και μερικοί από τούς Έρυθροδέμους της Βορείου Αμερικής, καθώς και μερικοί Έσκιμώοι, οι όποιοι και τώρα άκόμη, όταν ύποφέρουν από έλλειψιν τροφίμων εκστρατεύουν κατά γειτονικών φυλών και τρέφονται μέ τούς αιχμαλώτους.

Πρός τώ κρέας των Ευρωπαίων όλοι οι Λούκουλλοι ανθρωποφάγοι τρέφουν εξαίρετικήν προτίμησιν, διότι είναι, λέγουν, τρυφερώτατον

Εννοείται ότι σιγά—σιγά έκχριστιανίζόμενα υπό των ιεραποστόλων αι άγρια αυτά φυλαί εγκαταλείπουν την συνήθειαν της ανθρωποφαγίας. Έν τώ μεταξύ όμως έχουν καταβροχθήσῃ όχι ολίγους ιεραποστόλους, καίτων όποιων μάλιστα τώ κρέας εύρησαν νοστιμώτατον.